

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 16. studenoga 2022.

[Multimedia]

Zašto prolazimo kroz duhovnu suhoću?

Draga braćo i sestre, dobar dan i dobrodošli!

Nastavljamo danas kateheze na temu *razlučivanja*. Vidjeli smo kako je važno *čitati* ono što se zbiva u našoj nutrini, kako ne bismo donosili ishitrene odluke, nošeni prolaznim osjećajem, a kasnije se kajali kad je već prekasno. Moramo čitati što se zbiva, a tek potom donositi odluke.

U tome smislu duhovno stanje koje nazivamo *duhovna suhoća*, kad je u duši sve mračno, tužno, to stanje *duhovne suhoće* također može biti prilika za rast. Naime, ako nema malo nezadovoljstva, zdrave tuge, zdrave sposobnosti da živimo u samoći, da budemo sami sa sobom bez bježanja, u opasnosti smo da uvijek ostanemo na površini stvari i nikada ne uđemo u doticaj sa središtem našeg postojanja. Duhovna suhoća uzrokuje „potres u duši“, kad je čovjek tužan duša mu je sva nekako uzdrmana, potresena. Ona nas drži budnima, potiče budnost i poniznost i štiti nas od vihora hirovitosti. To su nezaobilazni uvjeti za napredovanje u životu općenito, pa tako i u duhovnom životu. Potpuno, ali „sterilno“ spokojstvo, bez osjećaja, kad postane kriterij izborâ i ponašanjâ, čini nas bezdušnima. Mi naprosto ne možemo zanemariti osjećaje: ljudi smo i osjećaj je dio naše ljudskosti; ako ne razumijemo osjećaje postajemo bezdušni, ako ne živimo osjećaje bit ćemo također ravnodušni na tuđu patnju i nesposobni prihvatiti svoju vlastitu. A da ni ne spominjemo da se do tog „savršenog spokojstva“ ne može doći tim putem ravnodušnosti. To je ona besplodna distanciranost: „Neću se u to miješati, držat ću se na distanci“: to nije život, to je kao da živimo u nekom laboratoriju, zatvoreni, da nas ne napadnu mikrobi, bolesti. Za mnoge

svece i svetice nemir je bio odlučujući poticaj za promjenu u životu. Taj umjetni spokoj nije dobar, dok je dobro zdravo spokojstvo, nemirno srce, srce koje traži put. To je, primjerice, slučaj s Augustinom iz Hipona, s Edith Stein, s Giuseppeom Benedettom Cottolengom, s Charlesom de Foucauldom. Važni izbori imaju cijenu koju pred nas stavlja život, cijenu koja je svima prihvatljiva, to jest važni izbori ne dolaze iz lutrijskog bubnja, ne, imaju cijenu i ti moraš platiti tu cijenu. To je cijena koju moraš dati sa svojim srcem, to je cijena odluke, cijena koju valja platiti uz ponešto muke. To nije besplatno, nego ide uz svima prihvatljivu cijenu. Mi svi moramo platiti tu odluku kako bismo izišli iz stanja ravnodušnosti, koje nas uvijek gura prema dnu, uvijek.

Duhovna suhoća je također poziv na *besplatnost*, a ne na djelovanje uvijek i samo s obzirom na emocionalno zadovoljstvo. Duhovna nam suhoća pruža mogućnost da rastemo, da započnemo zreliji, ljepši odnos s Gospodinom i nama dragim osobama, odnos koji se ne svodi na puku razmjenu davanja i uzimanja. Sjetimo se, na primjer, svoga djetinjstva. Dok smo bili djeca često nam se događalo da roditelje za nešto moljaskamo, za igračku, novac za sladoled, dopuštenje... I tako ih ne tražimo zbog sebe samih, nego zbog interesa. Ipak, najveći dar su oni, roditelji, a to shvaćamo malo po malo kako odrastamo.

I mnoge naše molitve su pomalo takve, u njima od Gospodina nešto tražimo, neku pomoć, bez ikakvog stvarnog zanimanja za njega. Neprestano ga nešto moljaskamo. Evanđelje izvješćuje da je Isus često bio okružen mnoštvom ljudi koji su ga nešto tražili, ozdravljenje, materijalnu pomoć, ali ne da jednostavno budu s njim. Mnoštvo se tiskalo oko njega, ali je bio sam. Neki sveci, pa čak i neki umjetnici, razmatrali su o tom Isusovom stanju. Moglo bi izgledati čudno, nestvarno pitati Gospodina: „Kako si?“. Pa ipak, to je vrlo lijep način ulaska u pravi, iskren odnos s njegovom ljudskošću, s njegovom patnjom, pa i s njegovom jedinstvenom samoćom. S njim, s Gospodinom, koji je želio potpuno dijeliti svoj život s nama.

Jako je dobro za nas naučiti *biti s Njim*, biti s Gospodinom *bez ikakve druge svrhe*, upravo onako kako činimo s ljudima koje volimo: želimo ih sve više upoznavati, jer nam je lijepo biti s njima.

Draga braćo i sestre, duhovni život nije tehnika koja nam je dostupna, nije program unutarnjeg „blagostanja“ koji sami planiramo. Ne. Duhovni život je *odnos sa Živim*, s Bogom, sa Živim, nesvodivim na naše kategorije. Duhovna je suhoća, dakle, najjasniji odgovor na prigovor da je iskustvo Boga neka vrsta sugestije, neka jednostavna projekcija naših želja. Duhovna suhoća je kad ništa ne osjećam, sve je tama: ali tražim Boga u duhovnoj suhoći. U tom slučaju, ako mislimo da je to neka projekcija naših želja, mi bismo uvijek bili ti koji bismo je iskonstruirali, bili bismo uvijek sretni do kraja života, poput gramofonske ploče koja ponavlja istu glazbu. Međutim, onaj koji moli shvaća da su ishodi *nepredvidivi*: iskustva i odlomci iz Biblije koji su nas često oduševljavali, odjednom začudo ne pobuđuju nikakav zanos. I, jednako neočekivano, iskustva, susreti i tekstovi za koje čovjek nikada nije mario ili koje bi radije izbjegavao – kao što je iskustvo križa – donose neočekivani mir. Ne smijemo se plašiti duhovne suhoće, moramo je podnositi s ustrajnošću, ne smijemo bježati. I u duhovnoj suhoći nastojati pronaći Kristovo srce, pronaći Gospodina. I odgovor

stiže, uvijek.

Kad teškoće navale nikada se ne smijemo dati obeshrabriti, nego nam se valja s kušnjom odlučno suočiti, uz pomoć Božje milosti koja nas nikada neće iznevjeriti. A ako u sebi čujemo uporan glas koji nas želi odvratiti od molitve, naučimo ga raskrinkati kao glas napasnika; i ne dajmo da nas impresionira: jednostavno činimo suprotno od onoga što nam on kaže! Hvala!

U sklopu pozdrava na talijanskom jeziku

[...] Uzdižem svoju molitvu za nevine žrtve terorističkog napada koji se prošlih dana dogodio u Istanbulu. Ne prestajemo moliti također za mučeničku Ukrajinu: neka Gospodin udijeli Ukrajincima utjehu, snagu u ovoj kušnji i neka udijeli nadu u mir. Možemo moliti za Ukrajinu riječima: „Pohiti Gospodine“.

Apel Svetoga Oca

S bolom i zabrinutošću sam primio vijest o novom i još snažnijem raketnom napadu na Ukrajinu koji je prouzročio smrt i štete na mnogim civilnim infrastrukturama. Molimo Gospodina da obrati srca onih koji još uvijek streme ratu i da učini da u Ukrajini, koja prolazi kroz mučeništvo, prevlada želja za mirom, kako bi se izbjegla svaka eskalacija i utro put prekidu vatre i dijalogu.